

<C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a valečné\Beletria\Junkova Lydie\Zahady lidske duše.pdb>

PDB Name: L.Junková-Záhady lidské duše

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Lydie Junková-Záhady lidské duše

Vůbec nic nechápal: taková skvělá, originální zápleтка! Že by se o ní byl někomu zmínil? V každém případě to byl pořádný trapas.

"Kdyby se v té povídce vyskytovala jen jistá podobnost!" bědoval šéfredaktor a divoce si mnul nos. "Ale že právě vy - s vaší proslulou fantazií - máte zapotřebí půjčovat si cizí nápady!"

"Jaké cizí? Jestli ta povídka vyšla už dřív - no prosím, možná že jsem to přehlédl. Ale pořád je to moje povídka!" zdůraznil podrážděně.

"Co to bájíte?" vpadl mu šéfredaktor neomaleně do řeči, "V tom obskurním plátku přece neotiskli žádnou vaši povídku!" Rozkašlal se rozčilením nad úspěchem špinavé konkurence. "Vy jste - poškodil naši prestiž!"

"Ale čím je to tedy povídka, když ne moje?"

Šéfredaktor zalovil rukama v hromadách různých tiskovin. "Tady! Tak se podívejte! Nějaký Ma - ri - o Ce - la!" slabikoval rozčileně. "Ještě ke všemu tak pitomé jméno!" Štítivě zvedl konkurenci za růžek a zuřivě s ní zacloumal.

"A kdo to má jako být, proboha?"

"To bych taky rád věděl! Údajně umělecký pseudonym."

"Můžeme ho žalovat. Totožnost se přece dá zjistit!"

"Vždyť to tomu chlapovi vyšlo dřív, než vám!"

"Ale já mám přece kopii té povídky, kterou jsem vám poslal!"

"A vy myslíte, že on tu svoji nemá?" Šéfredaktor se chvíli dusil. "V každém případě je to velice nemilá věc," dodal poté už smířlivěji; konec konců měl před sebou populárního autora, jehož povídky nepochybně přispívaly k oblibě časopisu. "Příště si dejte, prosím vás, pozor!"

Celý den mu ta záhada seděla v týle. Rozbolela ho hlava, ztratil chuť k jídlu, v noci mizerně spal. Teprve vydatný hlt koňaku mu po ránu vrátil úsudek: jediné možné vysvětlení bylo, že někde zapomněl text té své povídky; psal si některé věci nanečisto třeba v metru, v čekárně u zubaře - příležitosti, kde mohl ten šmírák mohl nechat, bylo povícero. Jasně: někdo ho našel a zneužil! Ale z čeho on sám potom přepsal tu definitivní verzi? Že by jeho paměť reprodukovala tak spolehlivě slovo za slovem? Vlastně na sebe mohl být pyšný! Spokojeně zalistoval tlustým sešitem, kde si zaznamenával zvlášť originální nápady. Bude prostě psát dál, nenechá se otrávit.

Nálada mu vydržela do té doby, než mu zavolali z populárního ženského týdeníku, kam pravidelně přispíval. Situace se lišila pouze tím, že tentokrát na něj dorážela zástupkyně šéfredaktorky. "Jak jste nám to mohl udělat?" kvílela a působivě pohazovala se strany na stranu dlouhými vlasy. "Opíšete to z nějaké obskurní tiskoviny a pak to dáte nám! A my jsme vás vždycky měli za solidního autora!"

Nehodlal se jí svěřit, že už se mu to stalo podruhé. "A kde tu moji povídku otiskli před vámi?"

"Jakou vaši?" zamávala křiklavou barevnou obálkou. "Napsal to nějaký Mario -" "Cela," vpadl neprozřetelně.

"Jak to víte?" zeptala se. "Telepatie," odpověděla si sama. Tajemné vysvětlení jí zřejmě sedělo: bylo o ní známo, že dává přednost záhadám před únavnými nároky logiky. Usoudil, že je to všechno nesmysl, nedá se zneklidnit nějakými hloupými náhodami. Klid mu však dlouho nevydržel.

"Já sám vůbec nevím, co v tom je!" rozkřikl se o pár dní později na hubeného mladíka s knírem, který v oblíbeném měsíčníku vedl literární rubriku. "Za ten váš plátek najdu tučet jiných!" Sebedůvěra však nebyla stavu věci šita na míru. V redakcích ho začali pozorovat zkoumavými pohledy, jeden redaktor se ho dokonce neomalenež zeptal: "A víte jistě, že tahlenta vaše povídka ještě nikde nevyšla?"

Přál si, aby je všechny mohl poslat do paďous, avšak musel si připustit, že se musí nějak žít. Nakonec se rozhodl přejít k útoku. Energicky sfoukl prach z psacího stroje, na který měla uklízečka zakázáno sáhnout. Když se po čtrnácti dnech vyhrabal z haldy zmačkaných papírů, třímal vítězně v ruce svůj triumf: pět zbrusu nových povídek. Osobně, nedůvěruje již nikomu, natož poště, je poté doručil do příslušných redakcí.

Než však stačili otisknout kteroukoli z nich, objevily se dvě v bulvárních denících a jednu dokonce vysílali v rádiu. Autorem nebyl nikdo jiný než Mario Cela. Tentokrát se skutečně musely vmísit nadpřirozené jevy: vždyť texty nedal z ruky, v zásuvce psacího stolu ležely kopie... Celý týden s nikým nepromluvil, uklízečka mu nechodila na oči. Připadalo mu, že snad zešílel, na tvůrčí činnost nebylo ani pomyšlení. Jednoho zvlášť rozháraného večera vzal do ruky knihu, která se povalovala na psacím stole, ani nevěděl, jak se tam ocitla. "Pokladnice nebo běsi ve vašem nitru? ...Jak si podřídíte síly svého podvědomí..." napovídaly slibné nadpisy kapitol. Podvědomí...A co když kdysi napsal stejné příběhy, které nyní mylně považoval za nové nápady? Co když v jeho podvědomí žily ty povídky skrytým, utajeným životem, a jenom se teď vynořily na povrch? Ovšem - jak k nim potom přišel nějaký - Mario Cela? A proč se jemu v stejné době ty příběhy...Proboha - on sám je Mario Cela!

"Někde jsem nedávno četl nějakou povídačku, která připomínala tvůj styl. To píšeš teďka pod pseudonymem?" otázal se psychiatr, ke kterému se hned nazítří uchýlil.

"To ne! Vlastně - jsem to napsal, ale není to moje povídka!" blekotal zmateně.

"Když jsi to napsal, proč by to neměla být tvoje povídka?" podivil se lékař. "Ostatně - znám ty typické charakteristiky - komplexy, projevy podvědomí a tak dál!"

"To je právě ono! Psal jsem to, ale nejsem autor!"

"Cože?"

"Ano! Jsem to já a nejsem to já! Protože mám schizofrenii!"

"Odbornou práci nechej laskavě na mně!" Psychiatr se neslušně rozesmál. "To mě podrž!" plácal se do kolen, "schizofrenik, který si sám určí diagnózu!" Chvíli mu trvalo, než pochopil, jak se věci mají. "No tohle," bručel a masíroval si pleš, "poslyš, s tebou to začíná být zajímavý!"

"Nemůžu říct, že bych se bavil!"

"Počkej!" Lékař se zamyslel. "Nestýkáš ty se s nějakým médiem? Ačkoliv takový případ se zatím nevyskytl, že by médium reprodukovalo souvislé texty- Jak bych ti to jen vysvětlil?"

"Já tomu rozumím! Jsem schizofrenik, ne idiot!" ohradil se dotčeně. "Co mám teda dělat?" "Jsi přetažený, psychogenní deprese," uchýlil se lékař k běžné terminologii. "Tuhle ti dám nějaké prášky, ber je dva týdny a pak zase přijď. A na tu dobu úplně vypni, jdi někam, pobav se- Apropó, co dělá Marcela?"

"S tou už jsem skončil! Lezla mi na nervy: chtěla, abych se s ní oženil!"

Ten večer nemohl dlouho usnout: co když na tom nápadu s médiem opravdu něco je? Ale kde a kdo by mu četl myšlenky? V posledních týdnech trčel stále doma. A uklízečka jako médium působila přece jen poněkud divoce... Rozhodl se, že poslechne psychiatra. Začal pořádat večírky, zval všechny možné přátele a známé. Pozoroval, zda neprojevují nějaké mimořádné duševní sklony. Po krátké době však usoudil, že jsou to nechutní pragmatici a omezení technokrati. O zvláštních duševních silách nemohlo být ani řeči, neprojevily se, ani když jim vydatně naléval: žvanili jen o ženských, starých strukturách a o penězích. Záhady lidské duše v nich budily nechutné veselí.

Uklízečka se rozčilovala, že dělají v bytě čurbes. Jestli nedostane přidáno, tak mu s tím praští.

"Stejně v tom svém šuplíku už žádné kopie nemá!" řekla doma své dceři Marcelce.

"Taky je nepotřebuju!" opáčila Marcela. "Můžu si povídky psát sama: Mario Cela má už přece jméno,"ušklíbla se mstivě. "Toho lumpa jsem znemožnila nadobro!"

Mýlila se: populární autor povídek se časem vypracoval v uznávaného znalce v otázkách mimosmyslového vnímání, přenosu myšlenek na dálku, mimořádných sil lidské psychiky. Největší úspěch mu přinesla specializace na jasnoviectví, která mu, vzhledem k záhadným propastem lidské duše, začala vynášet mnohonásobně více, než psaní nějakých povídek.